

Sygnatura akt II K 290/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Dominika Lechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 V 2015 roku sprawy

S. K.,

syna R. i T. z d. L.,

urodzonego w dniu (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 11 lutego 2015 roku w J. województwo (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) nie stosując się tym samym do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 IX 2014 roku sygn. akt II K 703/14 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 I 2015 roku sygn. akt VI Ka 601/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat obowiązującego w okresie od dnia 29 IX 2014 roku do dnia 21 III 2016 roku, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 III 2014 roku do dnia 29 IX 2014 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

2. w dniu 12 lutego 2015 roku w J. województwo (...), działając w krótki odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) nie stosując się tym samym do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 IX 2014 roku sygn. akt II K 703/14 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 I 2015 roku sygn. akt VI Ka 601/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat obowiązującego w okresie od dnia 29 IX 2014 roku do dnia 21 III 2016 roku, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 III 2014 roku do dnia 29 IX 2014 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. oskarżonego S. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych czynów, opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku, to jest występków z art. 244 k.k. i z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy przyjęciu, iż stanowią elementy ciągu przestępstw i za to, na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając jedną stawkę na 10 (dziesięć) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zalicza jego zatrzymanie w sprawie w dniu 12 II 2015 roku, jako równoważne 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 29 września 2014 roku w sprawie II K 703/14, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 13 stycznia 2015 roku w sprawie VI Ka 601/14, za czyn z art. 178a § 1 k.k., orzeczono wobec S. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Na poczet zakazu zaliczono okres od 21 marca do 29 września 2014 roku.

(dowód: wyjaśnienia S. K. k. 7-8, 13-14 i 23-25,

notatki urzędowe k. 1 i 9,

odpisy wyroków k. 43-44)

W dniu 11 lutego 2015 roku S. K. jechał samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po drodze z K. do J.. W tej ostatniej miejscowości został zatrzymany do kontroli drogowej.

Następnego dnia S. K. przyjechał tym samym samochodem z K. do J. na przesłuchanie. Po tej czynności miał jechać do pracy. Po zakończeniu przesłuchania wsiadł znów do pojazdu i ruszył nim po ulicach (...) w J.. Ponownie zatrzymano go tam do kontroli drogowej.

(dowód: wyjaśnienia S. K. k. 7-8, 13-14 i 23-25,

notatki urzędowe k. 1 i 9,

protokół zatrzymania k. 11)

S. K. był ponadto dwukrotnie wydalany z terenu Czech za popełnione czyny zabronione.

(dowód: dane o karalności k. 41-42)

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Wyjaśnił, iż wiedział o obowiązywaniu go zakazu prowadzenia pojazdów. 11 lutego 2015 roku jechał z K. do pracy w J.. Następnego dnia przebył tę samą trasę w drodze na przesłuchanie. Później chciał jechać do pracy w J.. Ostatecznie oskarżony przystał na wymierzenie zaproponowanej mu kary.

Sąd te wyjaśnienia S. K. uznał za wiarygodne. Fakt obowiązywania go zakazu prowadzenia pojazdów w lutym 2015 roku został potwierdzony przez dokumenty w postaci odpisów wyroków oraz danych o karalności. Kierowanie przez niego 11 i 12 lutego 2015 roku samochodem po drogach pomiędzy K. i J. opisano w notatkach urzędowych. Jako wiarygodne ocenione zostały jego wyjaśnienia, co do trasy przebytej w kolejnych dniach, jak również tego, dlaczego S. K. decydował się w tych przypadkach na prowadzenie pojazdu.

Ustalenia faktyczne oparto również na dowodach z dokumentów: notatek urzędowych, protokołu zatrzymania, odpisów wyroków oraz danych o karalności oskarżonego. Zostały one w oryginałach sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Nie kwestionowano ich rzetelności w toku postępowania.

Oskarżony przyznał, iż to on 11 i 12 lutego 2015 roku kierował samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po drodze z K. do J. oraz po ulicach (...). Potwierdziły to inne dowody zebrane w sprawie. Sprawstwo oskarżonego w tym zakresie nie budziło zatem wątpliwości.

W lutym 2015 roku oskarżonego obowiązywał zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczony za przestępstwo. Wiedział on o tym. Prowadząc samochód po drogach publicznych 11 i 12 lutego 2015 roku oskarżony naruszał ten zakaz. 12 lutego 2015 roku uczynił to dwukrotnie – przyjeżdżając do J., a następnie

ruszając do pracy. Od początku miał taki zamiar. Jego dwa zachowania dzielił odstęp kilkudziesięciu minut. Stanowiły one elementy jednego czynu. Działanie oskarżonego z 11 lutego 2015 roku wypełniało więc znamiona z art. 244 k.k., zaś działanie z dnia późniejszego znamiona z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Oba czyny dzielił odstęp jednego dnia, wypełniały znamiona z tego samego przepisu. Były zatem elementami ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k.

Oskarżony w czasie opisanych zdarzeń nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby swobodę działania lub podejmowania decyzji. Jego zdolność do zawinienia nie budziła więc wątpliwości.

Z tych powodów oskarżonego uznano za winnego tego, że

- w dniu 11 lutego 2015 roku w J. województwo (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) nie stosując się tym samym do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 IX 2014 roku sygn. akt II K 703/14 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 I 2015 roku sygn. akt VI Ka 601/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat obowiązującego w okresie od dnia 29 IX 2014 roku do dnia 21 III 2016 roku, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 III 2014 roku do dnia 29 IX 2014 roku, to jest występku z art. 244 k.k.

- w dniu 12 lutego 2015 roku w J. województwo (...), działając w krótki odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) nie stosując się tym samym do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 IX 2014 roku sygn. akt II K 703/14 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 I 2015 roku sygn. akt VI Ka 601/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat obowiązującego w okresie od dnia 29 IX 2014 roku do dnia 21 III 2016 roku, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 III 2014 roku do dnia 29 IX 2014 roku, to jest występku z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przy wymiarze kary dla oskarżonego Sąd miał na uwadze ponadprzeciętną społeczną szkodliwość jego czynów. W obu przypadkach prowadził on samochód wbrew zakazowi na dość długiej trasie, o istotnym znaczeniu. Lekceważenie dla orzeczonego zakazu, jakie w ten sposób okazywał, było wyraźne. Powtarzalność naruszenia środka karnego również podnosi wagę czynów.

Okolicznością obciążającą dla oskarżonego był jego dotychczasowy tryb życia. Nie tylko skazano go wcześniej za czyn z art. 178a § 1 k.k., lecz również dwa razy popełniał czyny zabronione za granicą. Jest więc osobą skłoną do naruszania prawa, czego dowodem jest również dwukrotne popełnienie przestępstwa naruszania zakazu sądowego, w drugim przypadku nadto w czasie toczącego się już postępowania karnego. Jednak należało mieć na uwadze, że dotąd wymierzano mu jedynie kary łagodne rodzajowo, za czyny o stosunkowo niewielkiej wadze. Dotychczasowa karalność nie dowodzi zatem jego znacznej demoralizacji oraz nie wymaga, by orzeczono wobec niego surową karę.

Okolicznością łagodzącą dla oskarżonego była jego postawa w czasie postępowania. Przyznał się on do zarzucanych czynów, opisał okoliczności ich popełnienia, przystał na wymierzenie zaproponowanej kary. Samo przyznanie się nie miało istotnego znaczenia, wobec jednoznacznej wymowy innych dowodów. Jednak zgoda na poniesienie konsekwencji własnych zachowań bez prowadzenia rozprawy dowodzi, że oskarżony miał pełną świadomość nieuchronności kary, godził się na przyjęcie jej dolegliwości.

Opisana wyżej postawa S. K. oraz fakt, że nie był on poddawany dotąd oddziaływaniu surowej rodzajowo kary pozwalała na przyjęcie, iż wystarczające będzie orzeczenie wobec niego kary o charakterze wolnościowym. Nie byłoby natomiast odpowiednie wymierzanie mu wyłącznie kary grzywny lub ograniczenia wolności – sankcje o tym poziomie dolegliwości nie były w stanie zmienić jego postępowania w przeszłości. Dlatego zdecydowano o orzeczeniu wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Oskarżonemu dotąd nie wymierzono kary tego rodzaju, samo zagrożenie pobytom w zakładzie karnym będzie dla niego zatem silnym impulsem do zaprzestania naruszania prawa. Kara musiała jednak odzwierciedlać wagę czynu

sprawcy. Można było ją wymierzyć w granicach od miesiąca do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wystarczające było, w ocenie Sądu, określenie jej wysokości na rok. Orzeczeniu wyższej kary sprzeciwiałaby się zaprezentowana wcześniej charakterystyka osobowości oskarżonego. Wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat – S. K. był już sprawcą czynów zabronionych, stąd jego postawę należy badać w najdłuższym możliwie czasie.

Nadto, aby orzeczenie o karze stanowiło dla sprawcy faktyczną dolegliwość, dotykającą przy tym innych jego dóbr niż wolność, zdecydowano o orzeczeniu wobec niego, na podstawie art. 71 § 1 k.k., kary grzywny. Oskarżony będzie w ten sposób nie tylko zagrożony pozbawieniem wolności, lecz również zmuszony do uszczuplenia własnego majątku. Wysokość kary grzywny, aby stanowiła istotnie odczuwalny ciężar finansowy dla S. K., określono na 150 stawek dziennych. Oskarżony zarabia miesięcznie około 1.000 złotych, jest właścicielem samochodu. Nie ma nikogo na utrzymaniu, nie posiada innego majątku. Wysokość jednej stawki dziennej grzywny ustalono w tej sytuacji na 10 złotych. Na poczet kary grzywny zaliczono zatrzymanie oskarżonego w sprawie w dniu 12 lutego 2015 roku.

Z uwagi na opisaną sytuację majątkową oskarżonego oraz obciążenie go obowiązkiem uiszczenia grzywny, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Nie byłby on ich w stanie w takich warunkach uiścić bez istotnego uszczerbku dla własnego podstawowego utrzymania.